

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΕΥΛΟΓΕΙ ΤΑΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Τὴν πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς, 3^{ης} /16^{ης} Ἰουλίου 2021, ἔλαβε χώραν θεία Λειτουργία ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ὑακίνθου καὶ τοῦ ἁγίου Ἀνατολίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ραμάλλαν, εἰς τὴν ὁποίαν λειτουργίαν, τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἱερέως τῆς Μπετζάλλας π. Παύλου Ἀλέμ καὶ τοῦ Ἱερέως Βηθλεέμ π. Γεωργίου. Ζακαμάν, μετέσχον ἰδίως αἱ νεολαῖαι τῶν ἐνοριῶν τοῦ Πατριαρχείου ἐκ τῶν πόλεων Ἱερουσαλήμ, Ραμάλλας, Βηθλεέμ, Τάϋμπε, Μπετζάλλας καὶ Μπεϊτ- Σαχούρ.

Εἰς τὴν λειτουργίαν ταύτην μετέσχεν ἀφικνούμενος ἐξ Ἱεροσολύμων ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Πρεσβυτέρου π. Ἦσσα Μοῦσλεχ καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, εὐλογῶν τὰ μέλη τῶν νεολαιῶν, περὶ τὰ 140, μετέχοντα ὡσαύτως τῆς θείας Κοινωνίας καὶ ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς νεολαίας Ραμάλλας.

Μετά τὴν Ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας, ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε τὴν νεολαίαν διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ διὰ στόματος π. Ἦσσα Ἀραβιστί καὶ ἀπένειμεν εἰς ἕκαστον μέλος εἰκόνα εὐλογίας:

**«Ἰδοὺ δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό»
(Ψαλμ. 132,1), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.**

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, νέοι καὶ νέαι.

Ἡ μεθ' ὑμῶν παρουσία ἡμῶν ἐν τῇ φιλαδέλφῳ ταύτῃ Συνάξει τῶν νεολαιῶν τῶν Ρωμαιορθοδόξων Κοινοτήτων μᾶς προτρέπει νὰ ἀναφωνήσωμεν μετὰ τοῦ ψαλμωδοῦ: «Ἰδοὺ λοιπὸν τί ὠραιότερον καὶ τί τερπνότερον ὑπάρχει παρὰ νὰ κατοικοῦν ἀδελφοί ὁμοῦ ἐν ὁμονοίᾳ καὶ μάλιστα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Οὗ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τό ἕμὸν ὄνομα ἐκεῖ εἰμι καὶ ἐγὼ ἐν μέσῳ αὐτῶν», (Ματθ. 18,20) λέγει Κύριος.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου, ἡ εὐλογημένη αὕτη Σύναξις γίνεται ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς οὔσης τό σῶμα Αὐτοῦ καὶ Αὐτός [ὁ Χριστός] ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος Αὐτοῦ, τούτέστιν τῆς Ἐκκλησίας», (Πρβλ. Κολ. 1,18,24) ὡς κηρύττει ὁ μακάριος Παῦλος. Ἡ δέ Ἐκκλησία ὡς ἄλλη «ὄρνις ἐπισυνάγει τὰ νοσσία ἐαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῆς», (Πρβλ. Ματθ. 23,37).

Τό γεγονός τοῦτο τῆς Συνάξεως ὑμῶν ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὰ πιστὰ μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο, διότι αἱ προκλήσεις, δηλαδή τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν εἶναι πολλαπλᾶ, ὡς κλιματολογικά, περιβαλλοντολογικά, κοινωνικοπολιτικά, οἰκονομικά καὶ ἰδιαιτέρως ὑγειονομικά.

Τὴν ἐμπειρίαν ταύτην τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀκαταστασίας εἶχον οἱ προφῆται καὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι. Διό καὶ ὁ Χριστός ἔλεγεν αὐτοῖς [τοῖς Ἀποστόλοις]:

«ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν, σεισμοὶ τε μεγάλοι κατὰ τόπους καὶ λιμοὶ καὶ λοιμοὶ ἔσονται, φόβητρά τε καὶ σημεῖα ἀπ’ οὐρανοῦ μεγάλα ἔσται», (Πρβλ. Λουκ. 21, 10-11).

Ὅσον δ’ ἀφορᾷ εἰς τὴν ὀρθὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ διδασκαλίαν, ὁ θεῖος Παῦλος ἐπιστέλλει τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Τιμοθέῳ λέγων: «ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δέ τούς μύθους ἐκτραπήσονται», (Β’ Τιμ. 4, 3-4).

Ἡμεῖς, τέκνα ἡμῶν ἀγαπητά, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων, δηλονότι τὴν Μητέρα ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ, διότι ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εἶναι τεθεμελιωμένη ἐν τῷ σταυρικῷ αἵματι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἀφ’ ἑνός καὶ ἔχει τὴν ἀποστολικὴν αὐτῆς ἀρχὴν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ἰάκωβον τὸν Ἀδελφόθεον, τὸν πρῶτον Ἱεράρχην τῆς Μιᾶς, Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἀφ’ ἑτέρου.

Ἐπὶ πλέον δέ κατέστησεν ἡμᾶς, κληρον καὶ λαόν, τούς διαβιοῦντας ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ, διακόνους τῶν ἀψευδῶν αὐτοῦ μαρτυρίων, δηλονότι τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τῶν μαρτυρούντων τὴν Γέννησιν, τὸ Σταυρικόν Πάθος, τὴν τριήμερον Ταφὴν καὶ Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ σωτηριῶδες ἔργον τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας.

Δόξαν καὶ Εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν τῷ Κυρίῳ καὶ Θεῷ ἡμῶν, διότι ἐχαρίσατο ἡμῖν τὴν ἀγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ὡς ὅσας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνατέλλει ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ, ἐν μέσῳ τῶν κοσμικῶν δυνάμεων τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἐν τῇ ὁάσει ταύτῃ «φῶς ἐπιφαίνει τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις» (Λουκ. 1, 79) τοῖς δέ δικαίοις φῶς ἀνατέλλει καὶ τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη, (Ψαλμ. 96,11) κατὰ τὸν ψαλμωδόν.

Δέν ὑπερβάλλομεν λέγοντες, ὅτι ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, τὸ κατοικητήριον τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου καὶ ἡ «Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν»-κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, ἀνεδείχθη καὶ ἀπεδείχθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὁ ἀσφαλὴς λιμὴν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν ἀφ’ ἑνός· καὶ ὁ ἀσφαλὴς λιμὴν τῆς πολιτισμικῆς κληρονομίας καὶ τῆς ἐθνικο-θρησκευτικῆς ταυτότητος ἡμῶν ἀφ’ ἑτέρου. Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ἡ ταυτότης αὕτη διετηρήθη ἀκεραία καὶ ἀνόθευτος, παρὰ τὰς ποικίλας ἀντιξοότητας καὶ προσβολὰς ἐκ τῶν ἐναντίων, ὡς λέγει ὁ ψαλμωδός: «Τὸν λαόν σου, Κύριε, ἐταπείνωσαν καὶ τὴν κληρονομίαν σου ἐκάκωσαν» (Ψαλμ. 93,5). «Ἐπεβίβασας ἀνθρώπους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν, διήλθομεν διὰ πυρός καὶ ὕδατος καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν».

Διό καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητά ἐν Κυρίῳ τέκνα, ἔχομεν ἱεράν ὑποχρέωσιν, ἵνα διαφυλάξωμεν τὴν παρακαταθήκην ταύτην, τοὔτέστιν τὴν πόλιτισμικὴν κληρονομίαν καὶ ἐθνικοθρησκευτικὴν ἡμῶν ταυτότητα, ἀκούοντες πάντοτε εἰς τούς λόγους τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος λέγοντος: «ἐλεεινὸν δέ ἰδέσθαι θέαμα τούς ἐν τῷ πελάγει διασωθέντας, ἐν τῷ λιμένι ναυαγήσαντας» (θά εἶναι δέ ἐλεεινὸν θέαμα, νὰ ἴδῃ κανεῖς αὐτούς πού ἐσώθησαν ἀπὸ τὸ πέλαγος νὰ ναυαγήσουν μέσα στὸ λιμάνι).

Ὁ ἐνεστώς αἰὼν, (Γαλ. 1,4), τὸν ὁποῖον ζῶμεν εἶναι ὁ αἰὼν τῆς παγκοσμιοποιήσεως, τῆς συγχύσεως καὶ τοῦ ἀποπροσανατολισμοῦ, αἱ δέ ἡμέραι

αὐτοῦ πονηραί εἰσι, (Ἐφ. 5,16). Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί ἐν προκειμένῳ τό Ρωμαιορθόδοξον Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων εἶναι ὁ κατεξοχήν τόπος καί χῶρος τῆς προστασίας, δηλονότι τῆς σωτηρίας ἡμῶν: «Μή φοβηθῆτε ἀπό τῶν ἀποκτενόντων τό σῶμα, τήν δέ ψυχὴν μή δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δέ μᾶλλον τόν δυνάμενον καί ψυχὴν καί σῶμα ἀπολέσαι ἐν τῇ γεένῃ», (Ματθ. 10,28) λέγει Κύριος.

Τούτου ἕνεκεν ὁ ἱερώτατος Παῦλος μᾶς προτρέπει πρὸς θαρραλέον ἀγῶνα, λέγων τό λοιπόν ἀδελφοί μου ἐνδύσασθε τήν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ πρὸς τό δύνασθαι ὑμᾶς στήναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου· ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καί σάρκα, ἀλλά πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικά τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις», (Ἐφ. 6, 10-12).

Ἰδού καιρός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἵνα γνωρίσωμεν τίς ὁ πλοῦτος καί τό βάθος τῆς δόξης τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ὁ Χριστός εἶναι τό Σῶμα καί ἡ κεφαλὴ αὐτῆς, (Πρβλ. Κολ. 1,27).

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν, Ἀμήν.

Τόν Μακαριώτατον ἡγαρίστησε διά τό Πατρικόν ἐνδιαφέρον Αὐτοῦ ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Γαλακτίων καί ὁ Πρεσβύτερος τοῦ Ναοῦ π. Ἰάκωβος, οἱ φιλοξενοῦντες τήν ἐκδήλωσιν ταύτην.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας